

ALS DE NIEUWKOMER JE GROOTSTE RIVAAL WORDT

DE STAGIAIR

HELEN MONKS TAKHAR

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

KATHERINE

Ik ben je kwijtgeraakt in de neonrivier van fluorescerende hesjes en verchromde helmen die voor mijn auto uit naar de kruising vliegen. Jullie millennials zien er allemaal hetzelfde uit. *Is dat hoe ze over óns denken?* Ik hoor het Iain zeggen. Ik vecht tegen mijn vermoeidheid, wrijf in mijn branderige ogen en probeer je terug te vinden.

Gisteravond heb ik in mijn auto geslapen. Ik heb weer die droom gehad waarover ik je heb verteld, de droom die ik elke nacht heb gehad sinds ik jou zag. Ik ben weer terug op de boerderij van mijn moeder. De duisternis dringt door tot in mijn botten; een donkere lucht doorregen met dikke, rode aderen omhult me. In het donker zie ik mijn bovenste helft zoals ik vandaag de dag ben: kort, zwart haar en mijn krachtige armen beschermd door een leren motorjack. De onderste helft ben ik als twaalfjarige: met mijn moeders vieze afgedankte spijkerbroek slobberend om mijn magere benen. Ik rammel van de honger. Blootsvoets loop ik over stoppelig gras, maar al gauw verandert het terrein; ik wandel door een verbrand veld, het voelt als duizend scheermesjes onder mijn knokige voeten. Mijn bloed begint de dorre begroeiing onder me te doorweken. Plotseling vertakt de grond zich in honderden diepe geulen. Instinctief wil ik blijven staan, maar ik weet dat ik door moet gaan; voor me uit is het hek van het verre weiland en dat ik bereiken om een eind aan deze nachtmerrie te maken en mijn honger te stillen. En ook al kan ik

haar niet zien, ik weet dat mijn moeder toekijkt. Ze denkt dat ik het nooit zal halen. Ze denkt dat ik te zwak ben; zo heeft ze me altijd proberen te houden. Ze wil dat ik blijf staan, maar ik ga door, ondanks de pijn, ondanks de hongerige afgronden aan mijn voeten die me willen verzwelgen. Ik dwing mezelf de ene voet voor de andere te zetten om het hek te bereiken.

Ik werd verkrampd wakker, dubbelgevouwen op de achterbank van mijn Mini. Door jou is mijn leven hierop uitgedraaid: een bestaan hangend in leunstoelen bij Costa Coffee en in de auto waarvan ik me de verzekering niet meer kan veroorloven. Vanochtend besloot ik een eindje te gaan rijden. Ik wist niet waarheen of waarom, totdat ik jou op je fiets in de gaten kreeg. Toen wist ik precies wat me te doen stond.

Stoppend en startend volg ik je door de verkeersopstopping, die langzaam richting De Beauvoir gaat, door Shore-ditch en daarna naar de City. In Liverpool Street fiets je slingerend tussen stilstaande auto's door en mijn gezichtsveld uit. Dan komt de file op gang, waardoor ik langzaam naar voren kan kruipen en ik je weer in het oog krijg. Ik zorg dat ik steeds een paar meter achter je blijf als het verkeer door Gracechurch Street schuift.

We zijn er bijna.

Vijf fietsers zijn het afgelopen jaar omgekomen op de kruising verderop. Vijf jonge levens, net als het jouwe, afgebroken.

De auto voor me slaat af, zodat ik kan doorrijden naar de rand van het fietsopstelvak op de kruising. Ik heb je in het zicht. Het is alsof de wereld eindelijk heeft besloten mijn kant te kiezen, maar zodra ik naar voren ga, stroomt de lege ruimte voor me vol met fietsers. Opnieuw ben ik omringd door glimmende sturen en fluorescerende jonge lichamen.

Ik zit klem.

Ik kijk wanhopig of ik je zie, eerst vooruit, dan in mijn achteruitkijkspiegel. Maar je bent verdwenen. Je zult nog een dag op deze aarde genieten; nog een dag in mijn baan, thuis in

mijn appartement, waar je het bed in kruipt dat mijn partner en ik samen hebben uitgekozen.

Opeens ben je er weer.

Je bent vlak naast mijn portier gaan staan, met je blik strak op het stoplicht. Jouw lichaam, weer zo dichtbij, doet mijn bloed koken. Je bent centimeters van me verwijderd, ik zou zo mijn hand kunnen uitsteken om je arm te pakken en je te smeken me nu voor eens en altijd te vertellen: waarom? Waarom heb je het erop aangelegd om alles wat van mij was af te pakken terwijl ik bereid was je te helpen?

Je begint weg te rijden, dringt tussen de andere fietsers door helemaal naar voren. Je lacht even dat lachje van je. Natuurlijk laten ze je door. Die stralende glimlach. Die lach is als de warmste zon en het helderste licht. Die lach heeft mijn leven verwoest.

Achter je rij ik ook naar voren, totdat ik in het fietsvak kom, wat me enkele klappen op het dak van mijn Mini oplevert en geschreeuw van *hé, wat doe jij nou, stomme muts?* als ik ze opzij dwing. Je kijkt achterom om te zien wat er aan de hand is, maar draait je snel terug naar het stoplicht, want je weet dat het elk ogenblik kan verspringen. Je merkt niet dat mijn auto tot vlak achter je kruipt en je wacht niet op het groene licht voordat je besluit je eigen weg te gaan; je komt omhoog van het zadel, je stevige kuiten zetten kracht op de trappers als je vaart begint te maken. Maar het wordt tijd om te zorgen dat je geen voorsprong krijgt.

Je achterwiel vult mijn blikveld.

Ik vraag me af hoe je lichaam onder me zal voelen als je botten verbrijzelen en geplet worden. Ik kan je bloed al bijna ruiken, dat warm stroomt tijdens de laatste ogenblikken voordat het uit je gutst en afkoelt terwijl het over het asfalt vloeit, in de wachtende goot drupt en omlaag naar de onverstoorbare Theems.

Pas als dat gebeurt, kan ik echt opnieuw beginnen. Het stoplicht springt op groen. Ik trap keihard op het gaspedaal.